

Transcripció

Entrevista a Joan Vilanova i Roset (1908-1990), dibuixant

AMAGANT 3 MESOS MOSSÈN CODINACH A CASA SEVA

- [JOAN VILANOVA]: I quan vaig tenir tots els mobles allà, tenia mobles dipositats en una altre *puesto*, mobles del meu primer casament, i vaig treure aquells i vaig afegir uns d'aquests vells. I vam muntar el pis, i me'n vaig anar amb el pare i la mare allà. I aquest capellà, un dels dos capellans es va quedar a casa meva. Per cert, que el vam ajudar a passar i tot, i encara no l'he vist mai més, després de tenir-lo tres mesos a casa...
- Encara no ha dit "Gràcies".
- Tres mesos a casa, encara és l'hora que m'ha de felicitar pel meu sant, ni per Nadal ni res. I això que no li vaig cobrar dispesa ni res, perquè no tenia preu allò, eh? I quan anava cap a casa jo ja a l'entrada ja sentia el Queipo de Llano per la ràdio, aquell capellà escoltava el Queipo de Llano. I li dic:
- "Home no fotem! Què vol que li fotin un *susto* aquí? Afluixi". Estava allà així, agafat a la caixa de la ràdio i anar escoltant. Me'n recordo que el Queipo de Llano va dir una cosa, que després ho he vist escrit i és veritat:
- "Ya se habrán dado cuenta las novias de los rojillos que mis bravos legionarios no son capones." Saps? Vaig dir:
- "Goiti!" -[*inintel·ligible*] l'altra banda també-. "Devot de la Mare de Déu!"
- Quan vaig ser a casa, li vaig fer posar una carota i vaig fer-li deixar el bigoti... i és que havia de fúmer-li escàndols perquè era imprudent, perquè, per exemple, a l'hora de dinar, estàvem dinant, trucaven, fotia el camp de la [*inintel·ligible*] i s'anava a amagar a l'habitació i deixava el plat a la taula...
- "Home, no fotem! Amb el plat a taula has de marxar!"
- Podria estar agraït, perquè si no hagués sigut per mi, se'l queden allà al Comitè i el "pelen", saps? I després, ajudar-los a passar la frontera. Vaig agafar una tia viuda que tenia, amb dues criaturetes, i els vaig fer anar a Barcelona, agafant-se la maneta fent veure que eren un matrimoni, ja tenia [*inintel·ligible*] buscar el passaport per a un barco italià i van

marxar, i es van salvar. No els he vist mai, mai, mai més, mai més [*inintel·ligible*].

Data de l'entrevista: (27/8/1981)

Preguntes: Joaquim Aloy